

Zeeuwsch liedeboek

bron

Zeeuwsch liedeboek. J. [...]ckers, Middelburg z.j. [18de eeuw]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_zee004zeeu01_01/colofon.htm

© 2009 dbnl

De wijn.*Eene bekende Wijs.*

O! wat is de wijn toch goed,
Want hij zuiverd, want hij zuiverd,
O! wat is de wijn toch goed,
Want hij zuiverd ons het bloed.
Wie zou dan geen fles graag legen,
Tot den bodem wel ter degen;
Een glas goeden roode wijn,
Is de beste medicijn.

Wanneer men gezelschap heeft,
't Is de wijn die, 't is de wijn die,
Wanneer men gezelschap heeft,
't Is de wijn die vreugde geeft,
Ja wilt haar dan maar gedenken,
En wat veel in 't ronden schenken,
Want bij vreugde is de wijn,
Van de beste medicijn.

Gaat men naar de Kermis toe,
Is de wijn niet, is de wijn niet,
Gaat men naar de Kermis toe,
Is de wijn niet zelden moê,
Krelis met zijn lief Katrijntje,
Houd zich ook bij koek en 't wijntje,
Hij zegt ook als dat de wijn,
Is de beste medicijn.

Heeft men soms tot slapen lust,
't Is de wijn die, 't is de wijn die,
Heeft men soms tot slapen lust,
't Is de wijn die spoedig sust,
Wilt dan slegts een flesje kraken,
Dan zult gij in slaap geraken,
Want voor slaaplust is de wijn,
Ook zeer goede medicijn.

Hebt g' ook wel eens pijn in 't hoofd,
Dan de wijn die, dan de wijn die,
Hebt g' ook wel eens pijn in 't hoofd,
Dan de wijn die gaauw verdoofd,
Want wilt gij genezen wezen,
Drinkt een glaasje zonder vrezén,
Want voor hoofdpijn is de wijn,
Ook al goede medicijn.

Zijt g' ook soms niet goed g'humeur,
 En wilt gij zijn, en wilt gij zijn,
 Zijt g' ook soms niet goed g'humeur,
 En wilt gij zijn opgebeurd,
 Dan maar weer een flesje kraken,
 't Zal U weder vrolijk maken,
 Hier voor ook, is roode wijn,
 Aller beste medicijn.

Of hebt g' eens een huiskrakeel,
 Weer een glaasje, weer een glaasje,
 Of hebt g' eens een huiskrakeel,
 Weer een glaasje door de keel,
 Dan zult gij U niet meer kwellen,
 En de rust weer gaauw herstellen,
 Want voor twisten groot en klein,
 Is de wijn een medicijn.

Ziet dit alles doet de wijn,
 Twisten staken, vrolijk maken,
 Ziet dit alles doet de wijn,
 Is het dus geen medicijn,
 Komt, laat ons een kring formeeren,
 En dat ed'le sap ter eere,
 Roepen als uit eene mond,
 Roode wijn die is gezond.

De menschenpligt.

Wijze: *Wie Neerlandsch bloed enz.*

Wie Neerlandsch bloed door d' adren vloeit.
Deelt in een anders leed,
Wat baat een traan die 't oog ontvloeit
Als men zijn pligt vergeet;
De hand schoon niet gevuld met goud,
Als haar het hart ontsloot,
Heeft menig hutje opgebouwd,
Voorzien in veeler nood. (*bis*)

Wij hadden goud; noch overvloed,
Maar toch, noch wat gespaard,
Wij gaven 't met een blij gemoed,
't Niet vergeefs bewaard,
Het strekk' een dubbel huisgezin,
Een armer kroost dan wij,
Ten blijk van onze menschenmin,
Hoe klein die gift ook zij. (*bis*)

O! zoo ons eens in later tijd,
Genake ramp en nood,
Dan word de gift, door ons gewijd,
Noch voor ons zelve groot.
O! dan vergeet menschlievendheid?
Daar z' ons ook hulpe biedt;
En geen vergeefsche tranen schreit,
Ons in den ramspoed niet. (*bis*)

Komt dan, op nieuw voor ramp en leed,
De schaam'le duit gespaard,
Hij die ooit deze pligt vergeet,
Is Neêrlandsch naam onwaard.
Zoo volgen wij, en vroeg en spaê
Met broederlijke zin,
Van Kingsberg roem van verre nâ,
In deugd en menschenmin. (*bis*)

Het land en de stad.

Wijze: *On doit soixante mille francs.*

De drukke Stad, het stille Land,
Toont groot verschil in levensstand
Den een lijkt niet naar d' ander, (*bis*)
De landman en de stedeling,
Doorlopen elk hun eigen kring,
Schoon buren van elkander. (*bis*)

De landman is wat onbeschaafd,
De steëling meer met kunst begaafd,
Zij doen dit sprekend blijken, (*bis*)
Doch beide zijn zij even koen,
Als 't hen om schijven is te doen,
Zoo ziet men hen gelijken. (*bis*)

De steëman op 't kantoor addeerd,
Multipliceert en divideerd,
Wilt geen octaaf ontberen. (*bis*)
De boer, schoon hij de pen vermijdt,
Weet ook door 't witte stukje krijt,
Zijn geld te doen vermeenen. (*bis*)

De steêling schoon 't fortuin hem tart,
 Speelt ombër, faro en billard,
 Waagt guldens ja, ducaten, (*bis*)
 De landman, zelfs niet wel bij kas,
 Speelt lanterlui en gravejas,
 En waagt zijn laaste platen. (*bis*)

De dame die de stad bewoond,
 Is grootsch als zij haar pronk vertoond,
 Praalt met gebloemt en veêren, (*bis*)
 Het boeren meisje vind zich mooi,
 Door kanten kap met gouden tooi,
 En rijken zondagsch kleeren. (*bis*)

Men toont zich in de stad beleefd,
 Waaneer men feest of maaltijd geeft,
 Boert steek'lig met elkander, (*bis*)
 Op 't land wanneer men vreugde viert,
 Snapt ieder vrij; en raast en tiert,
 Ja d' een rolt over d' ander. (*bis*)

Dus die opmerkzaam kijken wil,
 Vind tusschen stad en land verschil,
 Maar in uitwendigheden, (*bis*)
 Want mikt men alles tegen één,
 Het menschdom is in 't algemeen,
 Gelijk van aard en zeden. (*bis*)

De mensch.*Eene aangename wijs.*

Hoe zoet, hoe bekoorlijk, gevoelig te zijn,
Bezielt onze zielen, verwijderd den schijn,
Geeft vreugde aan de lente, laat een ieder zich beroemen,
Den wekker, den schepper, des levens te roemen,
Wij leven, wij streven, naar 't zaligste lot;
Ons weldoen is vreugde, de vriendschap genot.

De mensch pas geboren, pas 't leven geniet;
Het wichtje, 't welk alles slegts spelende ziet,
Lacht om elk gevaar, laat de wonden ligt helen,
Door 't moederlijk kussen, door 't moederlijk strelen,
Het leeft, streeft onwetend, naar 't zaligste lot,
Zijn lachgen is onschuld, zijn vreugde genot.

De jong'ling zoo edel, zoo vurig, zoo schoon,
Streeft vol van verlangen naar 't heilrijkste loon,
Zijn wenschen is grootheid hij vind steeds behagen
Hier lasten te scheppen, daar lasten te dragen,
Hij streeft met gevoel; met een hart vol gevoel,
Bereikt hij door liefde, zijn toppunt zijn doel.

De storm is bedaard; en de ziedende drift,
Die harten verëedeld, die harten vergift,
Laat alles door den teugel der liefde zich lijden;
De man, diend als man, van de dwaasheên te scheiden,
De man mind, regeerd, en zijn zaligste lot,
Is huislijk genoeg, maar onrust zijn lot.

Deez' onrust vermeerderd, deez' driften vergaan,
Zie daar komt Herontus reeds waggelende aan,
Zijn voeten zijn naauwlijks in staat hem te schragen,
Hij vind in geen menschlijk genoeg behagen,
Hij hompeld, hij strompeld, zijn zaligste lot,
Is grommen en brommen, het geld is zijn genot.

Weg, weg met die lasten; oud vaderlijk hoofd,
Uw kruin door veel zorgen van lokken beroofd,
Maakt dat gij uw pligten als man hier op aarde,
Bij ouden en jongen volbrengen naar waarde,
Streeft moedig, streeft manlijk naar 't zaligste lot,
Zoo wenschen wij elkander een zalig genot.

Drinklied.

Wijze: *Het vrolijk leven is ons lot.*

Wij willen heden levenspijn,
En ijdele zorg verbannen:
Ons vrolijk maken bij de wijn,
En thans eens hartlijk vrolijk zijn,
Gelijk dit voegt aan mannen.

In een vertrouwde vrienden kring,
Bij broeders neêrgezeten:
Beöogen wij verlustiging,
Dit doel bereiken w' onderling,
Wanneer w' ons leed vergeten.

Wat geven wij om bang verdriet,
Wat raakt ons leed of zorgen,
Zoodra de wijn ons vreugde biedt,
Dan stemmen wij een vrolijk lied,
't Welk duurt tot aan den morgen.

Heeft men een meisje aan zijn zij,
Dan is de vreugd volkomen,
Dit maakt ons hart noch eens zoo blij,
Dan drinken, streelen, kussen wij,
In weerwil aller vroomen.

Hij die de vriendschap hulde doet,
Moet voor zijn broeders leven;
En zonder wrevel in 't gemoed,
In nood, zijn bijstand, goed en bloed,
Aan zijne vrienden geven.

Wanneer het ons ter neder drukt,
In 't ondermaansche leven,
Geen enk'le poging ons gelukt,
De zorg ons elke vreugd ontrukkt,
Dan kan de wijn 't ons geven.

Drinkt dus als broeders in het rond,
En kust uw lieve schoone,
Welmenend uit het hart; en grond
Een ted're kus op koon en mond,
Dit moet de vriendschap kroonen.

Tafellied.

Wijze: *Schep vreugde in 't leven.*

Vloei! uit den beker,
Vreugd in 't ondezwaard gemoed,
Stroom in ons harte,
Vrij des levens zoet!
Omgord door d' ed'le broederband,
Begeven wij ons hand aan hand,
Langs d' onverwelkbre rozengard,
In 't heiligdom der deugd.

Vloei! uit den beker, enz.

Is d' aard' ook al een rampwoestijn,
Bedriegt ons d' onschuld ook door schijn,
Hier blinkt het onbezoedeld hart,
In 't onbeneveld oog.

Vloei! uit den beker, enz.

Wie ook de broedertrouw verried,
Gedogen w' in ons midden niet,
Hij slechts, wien 't hart zweeft op de tong,
Vind vreugde aan deez' disch.

Vloei! uit den beker, enz.

Dat dan de ziel in vreugd ontgloei,
Het vocht der muskadellen vloei,
En smaken wij in overvloed,
Een onvergald genot.

Vloe! uit den beker, enz.

Zoo wand'len wij, langs 't bloemrijk spoor,
De wereld onbelemmerd door;
En uit den liefvelijken droom,
Ontwaken w' eenmaal zacht.

Vloei! uit den beker, enz.

Het graf der twee gelieven.***Romance.***

Zeg pelgrim! ziet gij gindsche terp,
Met donker mosch begroeid;
Waarop het dalend avondrood,
Met purper weerschijn gloeit?

Daar rust! de schoonste maagd van 't vlek;
In 's aardrijks koude schoot!
En aan haar zij, de jongeling,
Getrouw tot in der dood.

Ja! schoon was zij, die lieve maagd,
En engelachtig zacht,
Haar oog was vriend'lijk als de ster
Heraut! van dag en nacht.

Haar ziel was zuiver, als de daauw
Die 't veld met paarlen tooit:
Wanneer de dageraad in 't oost
Zijn goud en rozen strooit.

O! jonge bloem, zoo vroeg, zoo vroeg
Verwelkt reeds door 't verdriet,
Ach! waarom weedet gij den worm
Aan uwe wortel niet.

Ach! waarom sloop het gif der min,
In 't schuldeloos gemoed?
En storte in Emmaas teder hart,
Zijn dodelijk toverzoet?

Haar rijke vader zag vol trotsch,
Op d' ed'len jongeling,
Aan wien met onverdeelde ziel,
D' aanminnige emma hing.

'Ik vloek U, eeuwig;' riep hij uit,
'Word g' immer Edwins vrouw.'
En was voor haar gebeden doof,
En spotte met haar trouw!

Hij spotte met haar wenend oog,
Met haar verbleekte koon!
Eens bloeijand als de morgen roos,
Thans doodsch en zonder schoon!

Hij spotte, tot ze uitgeteerd,
Op 't sterfbed nederzong,
En 's levens laatste flikkering,
In 't brekend aanschijn blong.

Toen greep een woeste smart hem aan,
En staat verstijft van schrik,
En werpt zich aan haar sponde neer,
Met wanhoop in den blik.

En klemt zijn lippen op haar mond,
Reeds kil en koud als steen!
En drukt, en prangt haar, aan zijn hart,
Met jammerlijk geweent!

En kermt 'ontvlugt mijn eenigst kind,
Zoo wreed uw vader niet!
En perst den laatste snik terug;
Die aan haar borst ontvlied.

Ach! 't is te laat! haar engel wenkt,
Haar levens-draad breekt af;
Ras voert der dragers stille schaar,
Het eenigst kind naar 't graf!

Haar jong'ling ging, toen 't avondgraauw,
Op 't kerkhof nederzeeg;
En 't licht der maan, met bleeke glans,
Uit donk're wolken steeg.

Toen ging haar jongeling naar 't graf,
Bedekt met versche zoo'n.
't Was stil en doodsch, soms krijschte d' uil
Een lijkzang op de doo'n.

Terwijl het slapend koeltje soms,
Van uit zijn sluimering schoot,
En met een dof en droef gesuis,
Door 't linden loover float.

‘Ach dierb're emma!’ zucht hij zacht,
‘Wat rest mij meer op aard?
Niets is mij thans, nu ik U mis,
Zelfs 't Leven niets meer waard!

Ach! greep de koude hand des doods,
Ook mij slegts spoedig aan!
Ach! mogt dit hart, den rouw ten prooi,
Toch ras, voor 't laaste slaan.

Maar ja! misschien erbarmt zich God,
Genadig over mij,
En, 'k slaap in vreê, den lange slaap,
O! emma! aan uw zij.’

Dus zucht hij, op haar graf geknield,
In eenzaam stil gewezen!
En waggeld weer met matte tred,
Naar zijne woning heen.

Hij brengt den nacht al snikkend door,
En ziet in zoete waan,
Als hem vermoeidheid d' oogen sluit,
Zijn emma voor zich staan.

En strekt zijn dierb're d' armen toe,
En drukt haar aan zijn hart,
En is zoo zalig en ontwaakt,
En voelt te meer zijn smart!!!

Hij dwaalt in wanhoop eenzaam rond,
Als weer de dagtoorts straalt,
En keert weer naar zijn stulp terug,
Als 't licht in 't westen daalt.

Hij kwijnt; en teerd allengskens uit,
En zinkt op 't ziekbed neer,
En 't dof gebrom, der doodklok meldt,
Ook edwin is niet meer!

Nu rust hij aan zijn emmaas zij,
In 's aardrijks stille schoot;
Waar hij met haar, den glans verbeidt,
Van 't eeuwig morgen rood.

Om dan, te zaam, in hemelvreugd,
Voor Godes troon te staan.
Strooid pelgrim! bloemen op hun graf,
En wijd hun asch een traan.

Aan Jeannette.

Wijze: *Wreed gescheide lievelingen.*

O Jaennette! ziet dit roosje,
Dit gestorven roosje aan;
'k Zag het gist'ren weelig bloeijen,
Onder duizend bloempjes staan.

'k Had noch naauw met starende oogen,
Mij aan 't jeugdig schoon geboeid,
Daar het op zijn stengel groeide,
Met een zilv're daauw besproeid.

Of een onmeêdogend windje,
Ruischte door den bloemhof heen,
Ruischte door de malsche bladen
Van het roozen struikje heen.

't Roosje sidderd op zijn stengel,
Sling'rend, bevend, heen en weer,
Eindelijk knakt zijn teder steeltje,
En het roosje tuimeld neer.

O! leer hier toch uit dit roosje,
Hoe de schoonheid ras vergaat;
Zie hoe zelfs op 't kleinste bloempje,
Sterfelijkheid geschreven staat.

Heden staat uw schoonheid fleurig,
Heden! maar wie weet hoe kort,
't Roosje dat noch gist'ren bloeide,
Ligt nu bij zijn struik verdord.

Roem dus nimmer, o jaennette!
Op uw schoonheid, op uw jeugd,
Zelfs het allerschoonste meisje,
Is verachtlijk zonder deugd.

Dat dan uwe jonge boezem,
Steeds aan deugd zij toegewijd;
Deze bloem kan vruchten dragen,
In de blijde onsterfelijkheid.

O jaennette! zie dit roosje,
Dit verdorde roosje aan;
Zoo zal ook uw jeugd verflauwen,
Maar uw deugd zal nooit vergaan.

De reiziger.

Wijze: *De drukke stad, het stille land.*

Hoe menig rijke heeft met pracht,
 Een reis door gansch euroop' volbragt,
 En kreeg van uur tot ure,
 Een ander zesspan tot relais,
 Sliep in zijn postkoets of zijn chais,
 Bij 't schoone der nature.

Het eenig voorwerp van zijn lof,
 Zijn groote steden, prachtig hof,
 Landgoed'ren en paleizen;
 Voorts bleef van d' aanvang, tot aan 't end,
 Hem 't gansche landschap onbekend,
 En dat heet ook al reizen.

Hij zag in al de groote steên,
 Slegts automaten om zich heen,
 En dames mild in gratie;
 Bij and'ren stond zijn geest niet stil,
 Dus zag hij geen, het minst verschil,
 Bij d' een of and're natie.

Van bats-spectakels weet hij wel,
 Hij kent het kreps en farospel,
 Daar kon hij in brilleeren,
 Maar waagde al zijn munt en kruis,
 Kwam toen geruïneerd naar huis,
 Ook dat heet voyageren.

Het geluk.

Wijze: *als het voorgaande.*

Om 't wezentlijk geluk naar gis,
Daar 't ieder een niet kenbaar is,
 Zoo maar te gaan bepalen;
Dat kan, noch zal, noch mag hier niet,
Hij die, het niet, volmaakt geniet,
 Zou daar al ligt in dwalen.

Van waar komt toch dat heim'lijk woord,
Dat men uit zoo veel monden hoort,
 Waar wordt 't geluk verkregen?
Is 't in de rijkdom, staat of pracht;
Of in een uitgebreide macht,
 Of heerschappij gelegen?

Is hij, die meester is der schat,
Van wel te doen nooit kennis had,
 Wel rustig in 't geweten?
Daar die, van 't geen hij zelfs geniet,
Zijn naasten hulp en bijstand biedt,
 Gelukkig wordt geheeten.

Is schoonheid wel bewond'ring waard,
Wanneer zij niet is zaamgepaard.

Met deugd en goede zeden?

Is zulk een schoon, ooit voor een mensch,
Hoezeer 't hem alles gaat naar wensch,

Gelukkig? neen, met reden.

Maar een gerust en blij gemoed,
Een ware vreugd en matig goed,

Zal elk genoeg geven,

Gelukkig zij, die in hun staat,

Of 't tegen of voorspoedig gaat,

Altoos te vreden leven,

Hij die de waarheid steeds bemind,

Omtrent zijn naasten regt gezind,

Van 't geen hij heeft, wil geven;

Zal vol van weltevredenheid,

Als menschevriend die goed verspreid,

Gewis gelukkig leven,

De balsem des levens.

Wijze: *Wie Neerlandsch bloed enz.*

Wanneer ons hart den reinen gloed,
 Der liefde staat ten doel,
 En zij ons teder blaken doet,
 Verfijnt ze ook ons gevoel,
 Haar toverkracht maakt ons verheugd,
 't Is ons om 't hart zoo wel,
 't Staat open voor de zachste vreugd,
 En onze pols slaat snel.

En voegt er zich de vriendschap bij,
 Bied die haar gul de hand,
 Wat reinen wellust smaken wij,
 Voor dezen dubbele band,
 Door liefde en vriendschap zacht ontsnoerd,
 Is 't leven aangenaam,
 't Genoegen word ten top gevoerd,
 En hartlijk lacht men zaam.

Waar men zich zoo met vriendschap paart,
 Leeft blijdschap ongestoord,
 Dit drietal meer dan schatten waard,
 Brengt 's levens balsem voort,
 Men kent, geen druk, men juicht, men zingt,
 Bij boerterij en jok,
 Men spot, men lacht, men danst, men springt
 En drink met smaak k l o k k l o k .

De liefde.

O Liefde! die het minnend paar,
 Bij beurt verbleken doet en blozen,
 Wie buigt zich niet voor uw altaar,
 Dat groend van mirth, dat gloeit van rozen,
 Wie eert u niet (*bis*) ô min! ô min!
 Uw adem blaast ons 't leven in.

Waar is de held, de groote man,
 Die steeds uw snellen pijl ontvlugten;
 Uw toverkracht steeds vlieden kan,
 Die nooit uw juk hoe zagt, doet zugten,
 Wie eert u niet enz.

Waar is die fiere schuwe maagd,
 Wier hart uw schigten nimmer raken,
 Die, daar z' op koelheid glorie draagd,
 Uw vuur nooit zweefd op mond of kaken,
 Wie eert u niet enz.

Ja! dat er stugge helden zijn,
 Er mogen koele maagden wezen,
 Maar is hun grootheid meer dan schijn?
 Wij minnen U daar zij U vrezen,
 Wie eert u niet enz.

Een held die gloeit door liefde - vuur,
 Een fiere maagd voor u gebogen,
 O! oudste dochter der natuur,
 Zijn dubbel groot door uw vermogen,
 Wie eert u niet enz.

De eerste stap.

Wijze: *Ondanks de weigering enz.*

Kan U noch onbezorgde jeugd,
 Uw levens lenten tijd bekoren,
 Blijft dan getrouw aan zuivre deugd,
 Want zonder haar zijt gij verloren,
 Vlied d' ondeugd in uw jonglingschap,
 Onthoudt en zegt dit aan elkandren,
 Want hij die eens waagt d' eerste stap,
 Is ook geen meester van den andren.

Komt U noch deze wereld voor,
 O jongling! als een lachgend eeden,
 Bewandel steeds het regte spoor,
 Hoe weinig 't ook moog zijn betreden,
 't Is schoon zoo kunst en wetenschap,
 Reeds vroeg ô jeugd! uw lof verkonden,
 Maar zorg dat elke levens stap,
 Wordt aan de deugd getrouw bevonden.

Plukt niet ô jongling elke bloem,
 Die op haar schoon u schijnt te noden,
 Dat nooit uw hart zich dwaas beroem,
 Op 't schenden van uw plicht geboden,
 Uw val genaakt van trap tot trap,
 Zoo gij de deugd niet wilt vereeren,
 Want hij die eens zet d' eerste stap,
 Kan zoo bezwaarlijk wederkeren.

O Jongling! van uw lententijd,
Hangt af 't geluk van rijper jaren,
Daarom besteed uw jeugd met vlijt,
Om vrucht en kennis te vergaren,
Uw hart dring naar geen glorie trap,
't Geluk is aan geen rang verbonden,
Maar wacht u voor den eerste stap,
O Jongling! in het rijk der zonden.

En als het koestrend liefde vuur,
Zich in uw hart eens doet gevoelen,
Wilt dan dit sieraad der natuur,
Slechts tot het edelst wit bedoelen,
Hebt gij een moed die alles tart,
Om 't eerlijk stukje brood te winnen,
Zoek dan een meisje naar uw hart,
Om al uw leven trouw te minnen.

Vrij doe dan d' eelste liefde - gloed,
Uw renien borst van wellust blaken,
't Gevoel dat tedre weermin voed,
Kan u niet dan gelukkig maken,
Moog in uw staat als echtgenoot,
De vadersnaam uw blijdschap schenken,
Moogt g' ook bij 't nadren van den dood,
Gerust noch d' eerste stap herdenken.

Romance.

O! toen mijn oog voor 't eerst haar zag,
 Mijn eenigste vriendin op aarde,
 Wiens beeld in duister voorgevoel,
 Reeds flauw voor mijn verbeelding waarde,
 Één blik! één zucht! en 't was beslist,
 Dit is zij liet mijn hart zich hooren,
 Het klonk door gansch mijn aanzijn heen
 Zij is alleen voor mij geboren.

Een edel meisje deed wel eens,
 In mij den trek van vriendschap blaken,
 Een gloed die 't gansch heelal omvaamd,
 Die slechts ons kan gelukkig maken.
 Mijn meisje kwam - het flauw gevoel,
 Dat onvoldaan steeds in mij woelde,
 Wiens trek ik slechts voor vriendschap hield,
 Wanneer mijn hart haar drang gevoelde.

In eens wordt dit gevoel gewekt,
 't Werd mij een bron vol zaligheden,
 Haar oog, haar gloeiend sprekend oog,
 Herschiep deez' aarde in een eden,
 En ô! de teerste vriendschap - neen
 De liefde! had in weinig stonden,
 Den knoop den sterken knoop gelegd,
 Die door geen eeuwen wordt ontbonden.

Vergeet mij niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Wilt altoos aan mij gedenken,
Ver van hier m' uw vriendschap schenken,
Ach mijn noodlot is verdriet,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet mij niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Laten w' ons in ramp vereenen,
Doch geen bittre tranen weenen,
Wijl de vriendschap laafnis biedt,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Als mijn lijk - eijpressen bloeijen,
Op mijn graf uw tranen vloeijen,
Ween niet vriend, uw traan die vlied,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet mij niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Hoe ver 't noodlot ons moog' drijven,
Laat ons immer vrienden blijven,
Dit is balsem in verdriet,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet mij niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Scheiden duizend océanen
Ons van een, de vriendschaps tranen,
Vloeijen waar men vriendschap ziet,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet mij niet.

O vaartwel! vergeet mij niet,
Als gestaag een drom van vrinden,
Het bij u niet vrolijk vinden,
Als elk van u henen vliedt,
O vaartwel! o vaartwel!
O vaartwel! vergeet mij niet.

Den verheugden.

Wijze: *On doit soixante mille francs.*

Zoo gij met schulden zijt bezwaard,
Dan met een oude vrouw gepaard,
Dit slaat uw vreugd ter neder,
Maar naauwlijks zijt gij vrouw en man,
Of al uw schuld betaald gij dan,
En dit verheugd u weder.

Zijt gij bevreesd voor haar gedruis.
Dan blijft ge 's morgens bij haar thuis,
Dit slaat uw vreugd ter neder,
Maar dit is ook een blijk van min,
Des avonds haalt g' uw schaê weer in,
En dit verheugd u weder.

Gij moet ook somtijds met beleid,
U schikken naar haar grilligheid,
Dit slaat uw vreugd ter neder,
Zij walgt u door haar oudheid, maar
Lizette is eenentwintig jaar,
En dit verheugd u weder.

De bloemenhof.

Gij die behagen scheidt in bloemen,
 Treed binnen in mijn bloemenhof,
 Ik heb voor aller wenschen stof,
 En mag op keur van schoonheên roemen.
 Op dezen welbeplante grond,
 Zal men zijn keus ten teugel vieren,
 Men zal op dit beneden rond,
 Het levenspad met bloemen sieren.

'k Schenk 't *kruidje-roer-mij-niet* de fijnen,
 Deez' *goude knopjes* aan den vrek,
 Deez' *blauwe klokjes* aan den gek,
Narcissen aan die schoon wil schijnen.
 Den *poppulier* den babbelaar,
 Den *slaapbol* schenk ik aan den tragen,
 Het *judas geld* den woekeraar,
 De *zonnen bloem* die gunsten vragen.

Aan helden schenk ik deez' *laurieren*,
 Deez' *blanke lelie* aan de deugd,
 Deez' *duizend schoontjes* aan de jeugd,
 En d' *eik* zal 't hoofd der borgren sieren.
 Die *wilgen* schenk ik aan de vlijt,
 Deez' *bloeiend alouëe* den grijzen,
 Den *scherpen esdoorn* aan den nijd?
 De *passie bloem* schenk ik de wijzen.

En aan smagtende sentimenteelen,
Schenk ik het *juffertje in het groen*,
Hen die verliefde wenschen voên,
Zal ik met *lauwer* en *mirth* bedeele.
Mijn liefdes voorwerp zal m' altoos,
Hoe langer hoe liever boeijen,
Voor haar bewaar ik eene *roos*,
Aan welkers steel een doornen groeijen.

Den verheugden minnaar.

Als de nacht in stille rust,
Steeds den mensch komt loonen,
Vlieg ik naar het hutje toe,
Waar mijn hart wil wonen,
'k Zing dan uw, mijn liefde en lust,
En wensch u een zachte rust.

Liefste meisje slaapt dan wel,
Vrij van alle zorgen,
Ja dan slaap ik ook gerust,
Tot aan den heldren morgen,
In den slaap geloof mij vrij,
Blijf me zelfs uw beeldt'nis bij.

Als de sterren groot en klein,
Staan aan 's hemels transen,
Dan zie ik mijn meisjes oog,
In het duister glansen,
Ja een kusje van haar mond,
Maakt mijn hart en ziel gezond.

O! dan ga ik blij ter rust,
In mijn stille woning,
En mijn hart is meer verheugd,
Dan dat van een koning,
Al zijn sterkte, praal en pracht,
Koos ik niet voor zulk een nacht.